

TEATRUL
DIN

Echipa secției de proză:

MIOARA OLTEANU — profesoară; ONIȚA DRAGOMIR — contabil; ADRIANA VRAPCIU — profesoară; ELENA BUSUIOC — operatoare mașini de calcul; IULIA CHIRU — desenatoare tehnică; LUCICA VOINOIU — registrator medical; ELENA MIHAI — secretară-dactilografă; AURELIAN MIHAI — subinginer; AUGUSTIN BĂLAN — strungar; COSTICĂ VARTOLOMEI — maestru; COSTICĂ SUBȚIRELU — subinginer; RADU LIVIU — proiectant; VIOREL PIETRĂREANU — instructor la Casa municipală de cultură; ION VLAD — muncitor; NIȚĂ CIOCHINĂ — inginer; ALEXANDRU VRAPCIU — instructor la Casa municipală de cultură; TITU RĂCHIERU — muncitor; COCA PĂLICI — textilistă; ION ROMANESCU — pensionar; LILIANA DRĂGULIN — elevă; ALEXANDRU CUCU — muncitor; CRISTINA GODEANU — tricoteză; NICU NEGOIȚA — muncitor; PETRICĂ TATU — muncitor; SANDA CRĂCIUN — confecționeră; VIORICA BLOJ — confecționeră; NEAGU VICTORIA — confecționeră; ELENA BOGDAN — muncitoare; VICENȚIU SCORNICI — judecător; LIGIA TUDOR — bibliotecară; VIORICA BUSUIOC STAN — operatoare mașini de calcul; EMIL BACIU — profesor; TATIANA DUMITRAȘCU — operatoare mașini de calcul; NELA MOISE — tehniciană; VERONICA RUSU — contabilă.

Cu

NICOLAE RĂICAN

directorul

Casei de Cultură
și al Teatrului Popular— *Iubiți teatrul, tovarășe Nicolae Răican?*

— Cu o dragoste infinit mai mare decât o arată rezultatele muncii noastre despre care, chiar modești fiind, putem spune că sînt mai mult decât convințătoare.

Numai că dragostea pentru această artă, în cazul celui ce conduce un teatru popular și spre deosebire de actorul

care se urcă pe scenă, trebuie să se facă simțită printr-o mulțime de gesturi, de acțiuni, de inițiative, de soluții care rămîn în culisele spectacolului. Bineînțeles că fără sprijinul permanent și generos al forurilor municipale și județene de partid și de stat, acest teatru popular, a cărui existență este unul dintre frumosele visuri devenite realitate, nu și-ar putea desfășura activitatea.

— *Intr-adevăr, e lesne de constatat că teatrul beneficiază de o minunată sală de spectacole.*

— Pot spune că aceasta este doar partea vizibilă a sprijinului acordat. Celelalte multe înlesniri și avantaje de care ne bucurăm se fac din plin simțite în toate ocaziile, la fiecare montare și în turneele prin țară și peste hotare. De

POPULAR BUZĂU

1968 — 1987

19 stagioni

57 de premiere (inclusiv
secțiile de estradă și
păpuși)

Repetiție la masă...

nici decurge și înalta îndatorire morală și politică, pe care ne străduim să ne-o îndeplinim cât mai bine cu putință. La condiții optime trebuie să răspundem cu rezultate optime. Ceea ce înseamnă mai întâi de toate o bună organizare a activității noastre.

De altfel, calitatea de director al unei astfel de instituții se vedește în primul rând prin stima față de actori, care sînt oameni ai muncii de cele mai diferite profesii, iar stima față de trupă se exprimă prin asigurarea acelor condiții grație cărora pasiunea lor, dăruirea lor se transformă în interpretare pe scenă, în spectacol realizat.

— *Așadar, ca în orice instituție artistică, sarcina dumneavoastră este aceea de a crea un climat.*

— Faptul că spuneți aceasta mă bucură; afirm însă că datoria mea este de

a crea condițiile pentru apariția aceluși climat propice nașterii spectacolelor.

Ați aflat că în teatrul nostru nu există mașiniști, recuziteri, că, dacă e nevoie și dacă rolul li se potrivește, cei ce în spectacolul trecut asigurau partea tehnică, în spectacolul următor pot urca pe scenă! Acest miracol se datorează entuziasmului trupei și bucuriei sincere de a face teatru. Dar pentru aceasta e necesar ca întreaga trupă să simtă că realizează un act artistic, că își realizează visele, dorințele. Or, sentimentul că ești interpret și că faci teatru îl dă, în primul rând, colaborarea cu artiștii profesioniști, de la care poți învăța tot ceea ce este necesar pentru a duce pînă la capăt intenția de a face un spectacol. Și pentru teatrul nostru popular am asigurat pînă acum colaborarea unui număr de prestigioși slujitori ai scenei românești. Și cred că acest fapt

este una din remarcabilele noastre performanțe în ceea ce privește climatul.

— *Teatrul este unul din importanții factori de educație politică și culturală într-un oraș, într-un județ. Cum își exercită Teatrul popular această principală funcție a sa ?*

— În primul rând prin existența sa. Secția de păpuși asigură tineretului preșcolar și școlar stagiuni teatrale atractive și educative, teatrul de păpuși fiind și un mijloc de a pregăti viitorii noștri spectatori. Am început să vă răspund la întrebare amintind mai întâi de teatrul de păpuși fiindcă pentru noi este un obiectiv să atragem spre cultură tinerele generații.

Teatrul nostru are, pe lângă secția de dramă, și o secție de estradă, și un grup de recitatori. Secția de estradă are trupă de balet, orchestră de muzică ușoară, soliști vocali și trupă de actori de estradă.

— *Câți membri are teatrul popular ?*

— În cele trei secții ale sale: dramă, estradă, păpuși, plus grupul de recitatori, sînt peste o sută de membri. Și toate secțiile se bucură de colaborarea oamenilor de teatru profesioniști, tocmai pentru ca spectacolele să răspundă pretențiilor, aspirațiilor și gustului publicului nostru; numai astfel, asigurînd un cît mai înalt nivel artistic, avem certitudinea că ideile societății noastre sînt propagate cu succes în masa publicului larg.

Trupa de dramă a teatrului se angajează întotdeauna în realizarea unor monlări cu picse de teatru care exprimă aspirațiile, întrebările, problemele, universul spiritual atît de bogat, de complex al contemporanilor noștri.

În acest scop, teatrul nostru organizează, începînd din anul 1971, Zilele dramaturgiei românești, cu participarea celor mai prestigioase teatre populare din țară.

Despre succesele teatrului nostru am un singur argument, sper, convingător: numărul de spectatori, în cei aproape douăzeci de ani de activitate a teatrului — cel puțin opt sute de mii.

— *O cifră impresionantă !*

— Nu neg. Iar această performanță am putut-o realiza și vom reuși să o îmbunătățim numai printr-o stagiune permanentă.

Microstagiuni realizate de scenele localităților din județ: Năieni, Pietroasa, Pătirlagele, Măgura, Piscov, Berca, Padina, Poșoanele, Lunceni, Gherăseni.

Turnee în țară pe Valea Prahovei și Valea Oltului.

Participări la festivalurile și concursurile organizate de teatrele populare din Mediaș, Rîmnicu Vilcea, Lugoj, Caracal, Slănic Prahova, Miercurea Ciuc, Tirgu Lăpus, Călărași, Cimpina.

Turnee peste hotare

1971 — la Festivalul organizat de Asociația Internațională a Teatrelor de Amatori (A.I.T.A.), Berlinul de Vest.

A prezentat: Farsa lui Pathelin, autor francez anonim, Peștera din Salamanca de Miguel Cervantes și Cuiul lui Pepelea de Victor Ion Popa, regia Cristian Munteanu.

1981 — în cadrul unui schimb cultural cu o formație de teatru din Oudenaarde (Belgia), a prezentat Snoave cu măști de Ion Lucian și Virgil Puicea, în regia lui Ion Lucian.

1985 — desemnat să reprezinte România la Festivalul de teatru al țărilor balcanice, de la Corint (Grecia) — a prezentat Snoave cu măști.

— *Dect, din cele 12 luni ale anului, dați spectacole timp de 12 luni !*

— Da. În municipiu și în județ. Și publicul nostru ne caută, și vine cu bucurie ori de cîte ori afișele noastre sînt puse pe panourile sălilor în care jucăm.

— *Cu toată modestia dumneavoastră, trebuie să-mi spuneți cîteva cuvinte și despre spectacolele date peste hotare.*

— Ropote prelungite de aplauze, aclamațiile spectatorilor... așa se încheia fiecare reprezentație...

REGIZORI ȘI ACTORI PROFESIONIȘTI, COLABORATORI AI TEATRULUI

Cristian Munteanu, Dina Cocea (artistă emerită), Nae Cosmescu, Constantin Dinischiotu, Ion Lucian (artist emerit), Constantin Codrescu, Cornel Vulpe, Hary Eliad, Gelu Colceag, Corneliu Dalu, Eugen Petrescu, Alexe Marcovici, Nicolae Drăghla.

PALMARES

Din 1969 pînă în prezent Teatrul Popular din Buzău a fost răsplătit cu numeroase diplome și premii, atît la concursurile interjudețene cit și la cele naționale la care a participat. Iată cîteva dintre cele mai importante :

1969 — Premiul III, medalie de bronz și titlul de laureat la cel de-al V-lea Festival bienal de teatru „I. L. Caragiale”, pentru Simpla coincidențe de Paul Everac (regia și scenografia — Cristian Munteanu).

1971 — Premiul I, medalie de aur și titlul de laureat la cel de-al VI-lea Festival bienal de teatru „I. L. Caragiale”, pentru Evadarea de Leonida Teodorescu (regia și scenografia — Cristian Munteanu).

1973 — Premiul I, medalie de aur și titlul de laureat la cel de-al VII-lea Festival bienal de teatru „I. L. Caragiale”, pentru Accidentul de Cristian Munteanu (în regia și scenografia autorului).

1979 — Premiul I, medalie de aur și titlul de laureat la cea de-a II-a ediție a Festivalului național „Cîntarea României”, pentru Interviu de Ecaterina Oproiu (regia și scenografia, Dina Cocea).

1981 — Premiul I, medalie de aur și titlul de laureat la cea de-a III-a ediție a Festivalului național „Cîntarea României”, pentru Anchetă asupra unui tînăr care nu a făcut nimic de Adrian Dohotaru (regia și scenografia, Dina Cocea).

1983 — Premiul II, medalie de argint și titlul de laureat la cea de-a IV-a ediție a Festivalului național „Cîntarea României”, pentru Inocențul de Cristian Munteanu (regia și scenografia, Adrian Georgescu).

1985 — Premiul I, medalie de aur și titlul de laureat la cea de-a V-a ediție a Festivalului național „Cîntarea României”, pentru Zodia fericirii de Dina Cocea (în regia și scenografia autorarei).

Cu

MIHAI ADAMESCU

Instructor la Teatrul Popular

— *Ce este o trupă de teatru popular ?*

— Un mănunchi de tînuite pasiuni pentru teatru. Mulți dintre noi au dorit să fie actori, dar n-au îndrăznit, fie din umiditate, din prudență, ori din prea fierbinte admirație față de un actor sau altul ; alții și-au descoperit mai tîrziu ocuria de a urca pe scenă, sînt printre noi și cîțiva care mai degrabă întîmplător au ajuns să spună o replică-două, dar și aceștia s-au „molipsit” repede de patima pentru această artă. Pentru că talentul acestor actori a rămas în stare nativă, aș spune că o trupă de acest fel este, de fapt, un grup de personaje care nu și-au întîlnit încă acele replici, aceea partitură care să-i pună în lumină, să-i facă strălucitori ca apariție pe scenă.

— *Deci în această trupă se află încă nedescoperite distribuții ideale.*

— Nu știu dacă distribuțiile ar fi ideale, însă dorința noastră de a juca teatru este combustibilul spiritual care face mereu posibilă, aproape în mod miraculos, încă o montare, încă un spectacol.

— *Ce caracterizează trupa acestui teatru popular ?*

— Modestia, care practic, se traduce prin colegialitate, spirit de echipă, dorința de a învăța cît mai mult, cît mai multe din secretele profesiei de actor, responsabilitatea — căci noi sîntem cei ce ne căutăm piesele pentru repertoriu, noi facem propuneri, noi ne punem pe muncă, fiind pe deplin conștienți de eoul, de importanța, de funcția cuvintului rostit pe scenă. Și tot noi, după îndelungi și furtunoase discuții, atunci cînd nu lucrăm cu un om de teatru, cu un profesionist, stabilim și distribuția.

— *Care este momentul cel mai greu din viața trupei ?*

— Momentele dificile sînt tot timpul ; cînd un rol nu iese cum trebuie, cînd o scenă din spectacol nu se leagă ori cînd realizarea intențiilor noastre este îngreunată de lipsa unor mijloace artistice adecvate. Peste toate acestea trecem, nu fără dificultăți ; dar trecem...

Momentul cel mai greu este acela în care ne despărțim de regizorul, de omul de teatru cu care am lucrat spectacolul; faptul se repetă și atunci când trebuie să ne despărțim de un spectacol, după ce acesta și-a încheiat existența. Dar asemenea momente dificile, care, sentimental vorbind, se repetă în cele două ocazii amintite, fac parte din zestrea amintirilor noastre...

— Dar cel mai frumos moment care este ?

— Normal ar fi să spun : cel în care ni se conferă premiile ; n-am să neg bucuria resimțită atunci, dar minunată pentru noi este clipa când prin culise circulă vestea că sala este plină ! Aplauzele, care nu pot fi decât sincere, deci meritate, constituie adevărata răsplată a muncii noastre dezinteresate.

— Ce înseamnă să fii instructor artistic în acest teatru popular ?

— Înseamnă multe activități organizatorice. Cea mai complexă atribuție este aceea de regizor ; instructorul este întotdeauna regizor de culise, regizor tehnic și asistent de regie, adică, persoana care, în perioadele când regizorul profesionist nu e prezent la repetiții, trebuie să facă repetițiile cu trupa, respectând toate in-

dicațiile, refăcând toate traiectoriile, toate nuanțele, intențiile, încercând să nu se piardă nimic din ceea ce a fost câștigat, să nu se altereze ori să se distorsioneze mesajul spectacolului și, dacă e cu putință, să și „împingă” toată trupa către următoarea treaptă, către următorul stadiu al repetițiilor. Cea mai delicată îndatorire este aceea de a menține coeziunea și moralul ridicat al trupei. Dar în teatrul nostru starea de spirit e bună.

Trebuie să menționez și o altă particularitate a activității de instructor artistic ; tot acestuia îi revine sarcina să fie însuflețitorul trupei prin felul său de a fi, de a vorbi, de a privi pe cei ce se apropie cu timiditate de teatru. Instructorul este acela care caută, care descoperă și mai apoi îi pregătește psihic și spiritual pe viitorii actori ; o muncă dificilă, căci, pe de o parte, trupa are mereu nevoie de suflu proaspăt, de noi actori, iar pe de altă parte nu e deloc ușor să înfringi timiditatea și să stîrnești îndrăzneala celui ce ar vrea, celui ce poate juca, dar nu cutează.

— În ce ocazii îi întâlnești pe viitorii membri ai trupei ? După ce criterii îi selecționezi ?

— De câțiva ani buni, în municipiu și județ s-a instituit obiceiul de a se organiza săptămînal — da, săptămînal ! — concursuri desfășurate sub egida Comitetului județean U.T.C. și a Consiliului județean al sindicatelor, în care sînt angrenate toate genurile de formații artistice din școli, licee, întreprinderi și instituții.

Inițiativa aceasta menține o permanentă competiție a potențialelor valori artistice — concursurile se numesc chiar așa : „Cel mai bun, continuă” și „Dialogul hărniciei” — iar noi îi alegem pe cei mai buni dintre cei buni. Așa se explică de ce Buzăul are cele mai multe premii în ediția a V-a a Festivalului Național „Cîntarea României” ! Pentru noi acest Festival național este cel mai minunat cadru pentru emulația artistică.

Deci viitorii noștri actori sînt întâlniți în timp ce evoluează pe o scenă — aceasta este situația cea mai frecventă ; se întâmplă însă și ca tinerii să vină din proprie inițiativă.

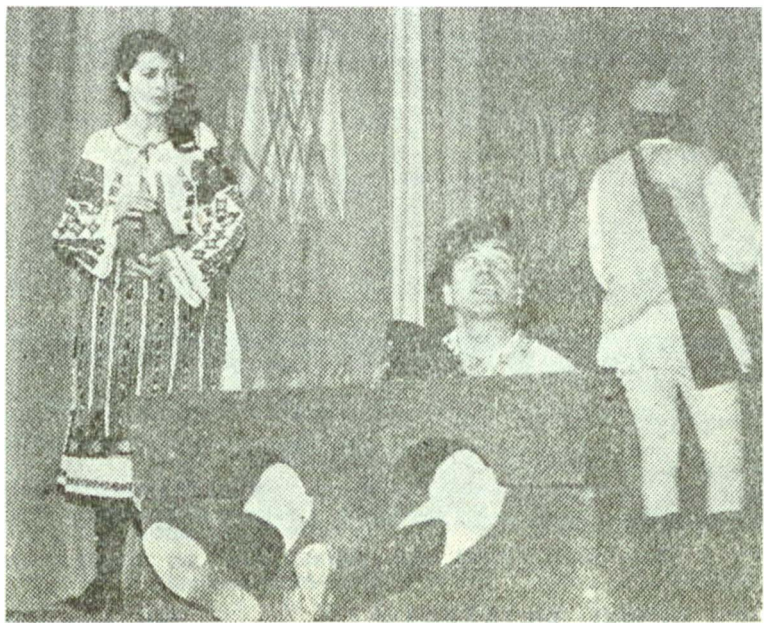
Cei depistați în spectacole sînt selecționați după rigorile ferme ale concursurilor amintite, cei ce vin direct la teatru trec și ei prin furcile caudine ale aceluiași pretenții.

Și nu ne lipsesc doritorii...

Viorica Busuioc-Stan și Alexandru Vrapeiu în „Interviu” de Ecaterina Oproiu

**Mioara Olteanu
și
Mihai Adamescu
în
„Snoave cu măști“
de
Ion Lucian**

Cu ALEXANDRU VRAPCIU :

— *De câți ani jucați în acest teatru ?*

— De patruzeci de ani. În 1946 a luat ființă Ateneul popular „Ilie Pinălie“ ; aveam 19 ani. Am fost invitat împreună cu Valeria Gagialov, Paul Ioachim și Costel Melcea să jucăm în anumite piese... și așa am început... Am jucat și în *Cămpăna* de Lucia Demetrius... În 1956 am preluat conducerea trupei de teatru care, în 1968—69, a devenit Teatru popular...

Din perioada când am condus și regizat trupa s-au ridicat câțiva actori : Alexandru Pandele de la Municipalul din Ploiești, Nina Zăinescu de la Teatrul din Brașov, Dorina Marinescu de la Teatrul „Mihai Eminescu“ din Botoșani...

— *Câți dintre colegii din prima trupă mai joacă azi la Teatrul popular din Buzău ?*

— Doar Onița Dragomir...

— *Aveți amintiri plăcute despre acei ani ?*

— Toate amintirile de acest fel sînt plăcute. Dar mai interesant pentru linierele generații cred că este un fapt care a rămas într-adevăr, de domeniul amintirii : turneele din '47—'50. Mergeam din comună în comună, iar decorurile erau cărate în care trase de boi, fiecare primar se angaja să le transporte pînă în următorul sat ; la întoarcere drumul se făcea tot așa, dintr-un sediu de primărie într-altul... Nu exista comună unde să nu se întimplă ca geamurile să fie făcute țandări, căci oamenii veneau puhoi să ne vadă... și urcau și pe pervazu-rile ferestrelor... Veneau oamenii la teatru de prin sate, cu steagurile fluturînd... Era un spectacol copleșitor... de neuitat...

— *În cîte piese ați jucat ?*

— Singura piesă în care nu am jucat a fost ultima premieră, *Regina balului*. Dar acum sînt distribuit în *Necunoscutul*, piesa lui Ion Băieșu, în rolul primarului Gheorghe. Îmi place să joc teatru și voi juca atîta vreme cît voi fi de folos trupei... E sensul vieții mele...

Se naște un nou spectacol...

Cu VIOREL PIETRĂREANU :

— *Esti, de zece ani actor al acestui teatru.*

— Mai bine zis, de 15 spectacole importante. Importante pentru că toate mi-au prilejuit întâlniri cu prestigioși oameni de teatru. E o bucurie pentru mine să le rostesc numele: Dina Cocea, Ion Lucian, Cristian Munteanu, Cornel Vulpe, Gelu Colceag...

— *Cum se restmte în jocul unui actor amator o astfel de întâlnire ?*

— Țintim, de cele mai multe ori, profesionalitatea, sub bagheta lor. Pur și simplu ne naștem ca personaje. Căpătăm o altă optică, un alt fel de a fi, de a ne mișca. Lucrînd, intrăm într-o transă specială... E un efort adesea epuizant... a doua zi reluăm același efort de înălțare... e chinuitor, dar și minunat. De cîte ori ceva nu ne iese cum trebuie, cum dorim, simțim că ne pierdem identitatea, căci identitatea noastră e aceea aflată pe scenă...

— *Cum te-ai simți dacă ai juca alături de actori profesioniști ?*

— Chiar mi s-a și întîmplat o asemenea fericire... la Mamaia, am prezentat „Melodii Litoral '84“, și m-am întîlnit pe scenă, fie și pentru cîteva momente, cu Dem Rădulescu, Al. Arșinel, Jean Constantin, Stela Popescu... și pot mărturisi că teatrul e o lumină spirituală care m-a fascinat definitiv...

MIOARA OLTEANU :

Munca actorului amator înseamnă pasiune plus sacrificiu. Sacrificiile se compensează prin satisfacțiile ce le avem cînd lucrăm sub bagheta unui artist profesionist... Celălalt aspect, care e îmbucurător și stenic, e relația cu publicul. Joc și cînd sînt pe scenă, mă simt om al cetății, emblemă, exponent, purtător de cuvînt. Și această senzație de împlinire înseamnă enorm pentru mine, pentru noi... Cu atît mai mult cînd jucăm peste hotare. Atunci fiecare din noi simte responsabilitatea faptului său de artă, atunci înțelege ce înseamnă să fii mesager, mesager al poporului tău, al spiritualității căreia îi aparții.

Actorul amator din localitățile unde nu se află instituții teatrale profesionale are o condiție specială: sîntem implicați complet, total în actul spiritual al orașului, al județului, nu numai în spectacolele de teatru în care jucăm, ci în toate manifestările pentru televiziune, radio, spectacole omagiale și aniversare.

Ciștișul spiritual al meu, al fiecăruia din noi, este acela că, fiind actori amatori, sîntem receptori avizați, competenți ai culturii.

Actorul amator, ca spectator de teatru, este extrem de pretențios și nu se împacă deloc cu blazarea.

Noi căutăm cu fervoare acea clipă de strălucire, pe care, uneori, o și găsim, trăim pentru a provoca acea clipă de izbîndă artistică...

Interpreții piesei „Șoimii” de Petru Vințilă, regia Cristian Munteanu, stagiunea 1976—1977

ADRIANA ȚINȚĂREANU—VRAPCIU :

Pentru mine teatrul este „mon violon d'Ingres”.

Cel mai mult pe lume îmi place să fiu profesoară, ceea ce și sînt. Dar cel mai mult pe lume mi-ar fi plăcut să fiu actriță. Nu e vorba de obișnuita și desigur irepresibila atracție exercitată de teatru asupra multor oameni, ci de conștiința faptului că, acolo și atîta vreme cît sînt pe scîndura scenei, redevin ceea ce parcă am fost cîndva... E greu de explicat. Nici nu cred că e nevoie. După efortul zilnic, după inerenta oboseală la sfîrșitul orelor de școală, cînd vin la teatru pentru a juca, mă inundă din interior o senzație de odihnă, de limpezime, redevin energică. Important pentru mine, pentru fiecare dintre noi este că, în ciuda evidenței, nu ne simțim amatori. Dăruirea este aceeași, ba mai mult, aș îndrăzni să afirm că, în cazul nostru, dorința de a face teatru, de a interpreta — iată, mă feresc să spun a juca, acest cuvînt are într-însul și o nuanță derizorie — da, ei da, dorința de a interpreta suplînește nevoia oricăror alte satisfacții.

CONSTANTIN VARTOLOMEI :

— *Cum te simți pe scenă ?*

— Excelent... Este împlinirea pasiunii mele pentru teatru... Interesant e debutul meu... am fost selectat la unul din concursurile trimestriale ale teatrului. A doua zi, instructorul Mihai Adamescu a venit la mine la fabrică și mi-a spus: „De mine vii și joci alături de noi...”. Am fost impresionat și emoționat. Un an de zile am fost suflleur. Se repeta *Concurs de frumusețe*, sub regia actorului Cornel Vulpe... știam tot textul pe de rost, așa că, de cîte ori lipsea cineva, eu îl înlocuiam.

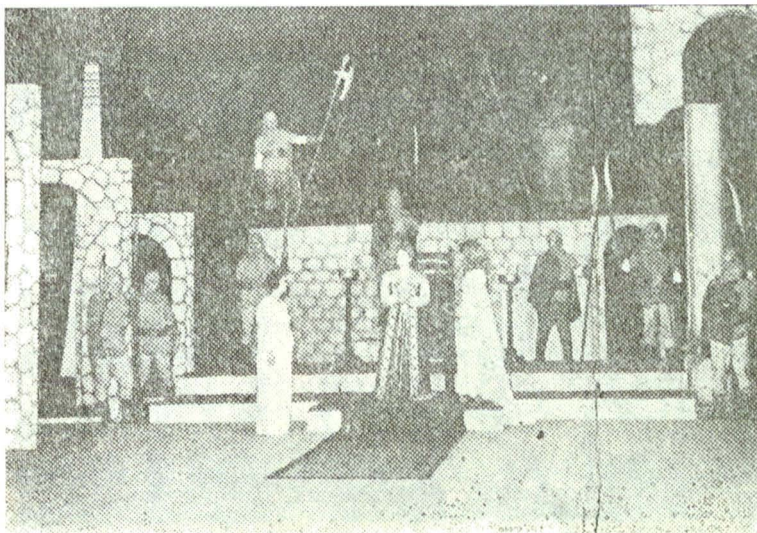
— *Îl înlocuiai cu succes ?*

— Da, cred că da. De atunci am jucat în toate spectacolele care s-au pus la noi...

— *Ce ecouri are activitatea ce o desfășori în acest teatru ?*

— La mine, la fabrică, sînt responsabil cultural. La rîndul meu, montez spectacole și-i învăț tot ceea ce învăț eu aici la teatru... Și ceea ce izbutesc să realizez se bucură de succes. E un fel de a transmite mai departe dragostea de teatru, de artă, de cultură.

**Onița Dragomir,
Mioara Olteanu
și
Viorica
Husuioc-Stan
în
„Io, Mircea
Voievod”
de
Dan Tărchilă**

AUGUSTIN BĂLAN :

Teatrul este unul dintre cele mai utile și frumoase mijloace prin care individul se poate vedea pe sine în ipostaze diferite.

Pentru mine teatrul este de două feluri :

cel pe care un ins îl vede, în virtutea celei mai benigne ocupații, aceea de spectator ;

cel pe care un ins îl vede pentru că dorește, la rîndul său, să fie actor. Sînt două înfățișări ale aceluiași chip, ale aceluiași obiect artistic. Două înfățișări extreme de diferite. Doar cine vrea să fie actor amator le distinge. Pornind de la această subtilitate proprie celei mai tănuite pasiuni poate fi înțeles ce este un actor amator.

LUCICA VOINOIU :

Întîlnirea mea cu acest teatru a fost întâmplătoare. Am încercat cîndva să devin actriță. N-am izbutit. Cînd mi s-a spus că voi interpreta un rol într-o piesă am fost mirată. Acum vreau să-mi termin facultatea. Voi mai juca teatru. E o formă de a te instrui, de a-ți găsi utilitatea prezenței. Dar, desigur, nu-mi fac nici un fel de iluzie : sînt și rîndul actor amator.

CONSTANTIN SUBȚIRELU :

Cine joacă teatru într-o trupă de amatori are șansa de a se descoperi pe sine, de a-și afla propria înfățișare launtrică și chiar de a trăi mai adevărat emoțiile, sentimentele, gîndurile ; actorul aduce viața pe scenă, actorul amator transferă multe din înțelesurile dobîndite la repetiții în viața sa de toate zilele. Poate că ar trebui ca fiecare om să între pe o scenă măcar o dată în viață ; în urma unei astfel de experiențe ar fi încredințat mult mai bine de valoarea fiecărui gest, fiecărui ton, fiecărui cuvînt rostit...

AURELIAN MIHAI :

Joc teatru într-o echipă de amatori pur și simplu pentru că îmi place să joc. Cînd ceva îți place înseamnă că te identificei, ori că te regăsești în acel lucru. Joc teatru pentru că astfel descopăr cum aș fi putut fi dacă nu eram așa cum sînt. E o minune să poți trăi în timpuri diferite și să fii oameni diferiți.

A fi un alt om jucînd un personaj înseamnă a gîndi altfel, a crede altceva, ca și cum aș fi altă ființă în același timp. E o experiență unică pe care o voi continua din ce în ce mai intens. Mă pasionează... da, teatrul mă pasionează.

„Bine ați venit în
Belgia“

DINA COCEA : „O muncă pasionantă...“

Urmăresc de mai mulți ani activitatea Teatrului popular din Buzău. Este o prezență vie, dinamică, în viața cultural-artistică a orașului și a județului, fapt care se datorează unui colectiv de artiști amatori talentați și unei conduceri întreprinzătoare. Nenumăratele premii obținute au confirmat an de an valoarea acestei trupe de teatru, buna orientare a repertoriului ei, creșterea, vecină cu profesionalitatea, a fiecărui membru al colectivului.

Am avut bucuria să colaborez în mai multe rânduri cu Teatrul popular din Buzău. A fost de fiecare dată o muncă pasionantă și cred eu, eficiență. Interviu de Ecaterina Oproiu și Anchetă asupra unui tânăr care nu a făcut nimic de Adrian Dohotaru au fost piese care au oferit actorilor roluri variate și care mi-au înlesnit cunoașterea posibilităților interpretative ale echipei. Iar Zodia fericirii mi-a prilejuit, ca autor și regizor, bucuria unor deosebite împliniri artistice confirmate de succesul spectacolului și de premiul obținut în 1985, la Festivalul național „Cântarea României“.

Beneficiind astăzi de condiții remarcabile — sală și scenă proprie recent reamenajate, cu pricepere și gust — Teatrul popular din Buzău se poate situa în rândul celor mai frumoase lăcașuri de artă și cultură din țară. Iar colectivele sale beneficiază din toate punctele de vedere de posibilități nelimitate de dezvoltare și afirmare.

Un fapt îmbucurător, ce face cinste artiștilor amatori ai Teatrului popular din Buzău (și pe care-l constat cu prilejul fiecărei reîntâlniri) este că maturizarea acestor artiști nu a stîrbit cu nimic entuziasmul lor tineresc, pofta lor de joc, dăruirea lor totală pentru actul artistic. Iar tinerii care an de an întregesc colectivul se asimilează rapid și învață de la „cei mari“ să ubească o artă cură, după o zi de muncă în uzină, la fabrică sau la școală, le poate dărui un plus de cunoștințe, îmbogățindu-i spiritualiceste.

Publicații străine în care au apărut comentarii elogioase despre turneele Teatrului popular din Buzău

